

[Alfred Jensen.]

foretage nogen reel og nøjagtig beregning af arbejdernes realløn, og derfor er alle de beregninger af arbejdernes reallønninger, som foretages enten på grundlag af 1942- eller 1949-budgettet, ikke korrekte. Overgangen til 1949-budgettet betød jo nemlig ikke, at man så at sige strøg det gamle grundlag af bordet og startede på en frisk, nej, man kørte videre med alle de fejl, der var i 1942-pristallet, og fortsatte med den kædeberegning, der er på toppen af alle de fejl, der fandtes i 1949. Og det er klart at når forholdet er sådan, og når pristallet, vi opererer med nu, heller ikke er korrekt, er det urimeligt, at man foretager slige beregninger af reallønningerne, som vi har været udsat for i den seneste tid.

Jeg har understreget, at mit parti ikke har godkendt 1949-pristallet, ikke sagt god for det, fordi vi ikke kan anerkende, at det dækker en arbejders udgiftstal, men de andre, der var med i pristalsnævnet, har sagt god for dette pristal og hævdet, det var korrekt. Og når man har sagt god for en sådan beregning, og den viser en stigning på 180 kr., burde tjenestemændene have en tilsvarende forhøjelse af lønningerne, som pristallet viser, men det har man nægtet tjenestemændene, og arbejderne er jo lige så dårligt stillet, takket været deres overenskomstforhold. Men selv alle disse mangler ved lønreguleringen er ikke tilstrækkelige for de partier, der har forhandlet med regeringen om løsningen af de økonomiske vanskeligheder, som regeringens politik har ført landet ud i. Jeg har konstateret, at der i al almindelighed blandt de forhandlende partier har været enighed om, at arbejdernes købekraft burde begrænses. Ønskerne har været udtrykt forskelligt, men der har ikke været meget at tage forkert af. Nogle — som de radikale — har ønsket, at den forhøjelse i arbejdernes lønninger, som pristallet hjemler, skulle gøres til genstand for bunden opsparing. De socialdemokratiske forhandlere har været tilhængere af, at man skulle gennemføre en omsætningsafgift, som jo — det ligger i sagens natur — vil komme til at hvile særlig hårdt på den dårligst stillede del af befolkningen. Men hvad værre er, man foreslog, at den ikke skulle indregnes i pristallet, og hermed har man principielt givet tilslutning til en forringelse af den sikring, arbejderne har i deres overenskomster og tjenestemændene i lønningsloven. Og det forbavser mig ikke, at det horrible nedskæringsforslag, som de socialdemokra-

tiske ledere mødte op med, ikke har været nok for regeringen.

Den er jo en værdig arvtager af Madsen-Mygdals nedskæringsånd, så hvorfor skulle den ikke møde frem med mere drastiske nedskæringsforslag end dem, de socialdemokratiske forhandlere lagde på bordet, eller komme med forslag, som reelt betyder, at der skal ske en stigning i julipristallet på hele 21 points, før arbejderne og tjenestemændene får nogen erstatning for de prisstigninger, der har fundet sted? Anderledes kan jeg i hvert fald ikke læse forslagene. At forbrugsafgifterne tages ud af pristallet, vil jo betyde, at 2—3 points ikke vil blive medregnet ved opgørelsen af, hvor meget der skal betales i dyrtidstillæg. Dernæst vil det sammen med de 12 points, som snart kaldes stødpude, snart stille zone, betyde, at 14—15 points — det vil i realiteten sige 15 points — er vederlagsfri for arbejdsgiverne og forøvrigt også for staten, og at man skal helt op på 21 points, før der gives nogen dækning.

Denne stille zone har regeringen arvet, har man lov til at sige, fra Madsen-Mygdal. Det var ham, der i sin tid indførte et sådant interval i lønningsloven. Det blev populært kaldt Mygdal-hullet. Det var særlig slemt. Det betød for de lavest lønnede tjenestemænd kun en forhøjelse på 84 kr., hvis det beregnede grundlag steg fra 2 427 til 2 842 eller 415 kr. Det vil altså sige, at Madsen-Mygdal indførte i lønningsloven et hul, der betød, at tjenestemændene skulle bære en prisstigning på 332 kr. uden at få nogen lønforhøjelse i den anledning.

Det forslag, som ministeren har lagt på bordet, betyder i virkeligheden, at prisniveauet i henhold til pristallet skal stige 693 kr., inden tjenestemænd og arbejdere kan få en portion reguleringstillæg. Selvom man tager de 10 pct. fra for hustrundkomst, kommer man helt op på et beløb af 620 kr., før der kan tilstås arbejdere og tjenestemænd en lønforhøjelse på 120 kr. Det vil sige, at man efter dette forslag skal bære en forhøjelse uden dækning på 500 kr.

Men finansministeren er jo ikke alene Madsen-Mygdals overmand ved at grave hullerne dybere, han graver dem også bredere. Madsen-Mygdal holdt sig i det mindste til tjenestemændene, men finansministeren tager alle lønmodtagere med, ikke alene arbejdere, men også funktionærer, og det vil sige, at vi står overfor en kolossal nedskæring i arbejdernes levestandard, en nedskæring, som man skal mange år tilbage i tiden for at finde magen til. Jeg tager ikke